

LLEI 11/2014, DE 15 D'OCTUBRE, DE COMERÇ DE LES ILLES BALEARS¹

(BOIB núm. 143, de 18 d'octubre de 2014)

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

A la comunitat autònoma de les Illes Balears, la regulació del sector del comerç, la rellevància econòmica del qual és indubtable, la recull, essencialment, la Llei 11/2001, de 15 de juny, d'ordenació de l'activitat comercial a les Illes Balears.

El sector del comerç representa prop del 10% del producte interior brut de la comunitat autònoma de les Illes Balears, amb més de 21.000 comerços oberts, i manté prop de 70.000 llocs de feina directes. Per tant, la seguretat jurídica i l'eficàcia dels instruments normatius són primordials en aquest sector de l'economia balear.

La legislació que regula el comerç a les Illes Balears ha estat objecte de diverses modificacions des de la seva entrada en vigor, determinades especialment per la necessària transposició de la Directiva 2006/123/CE, de 12 de desembre, del Parlament Europeu i del Consell, relativa als serveis al mercat interior. Així, han incidit en aquesta regulació la Llei 12/2010, de 12 de novembre, de modificació de diverses lleis per a la transposició de la directiva esmentada, i, més recentment, el Decret Llei 7/2012, de 15 de juny, de mesures urgents per a l'activació econòmica en matèria d'indústria i energia i altres activitats, del qual va derivar després l'aprovació de la Llei 13/2012, de 20 de novembre, així com el Decret Llei 11/2012, de 19 d'octubre, dictat per a l'adaptació de la normativa autonòmica a la legislació bàsica estatal de mesures urgents de liberalització del comerç i de la distribució comercial, la finalitat de la qual és adoptar mesures que reforcin la competència en el sector de la distribució al detall, incrementar la competitivitat del sector exterior i facilitar l'accés al finançament de les empreses.

Especialment, aquesta llei es dicta per fixar una regulació clara i sistemàtica de l'activitat comercial que reculli l'adaptació successiva que el legislador estatal ha anat fent a les directives europees i que, a més de les modificacions esmentades, ha donat lloc a la reforma, mitjançant el Reial decret Llei 20/2012, de 13 de juliol, de les lleis estatals 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç al detall, i 1/2004, de 21 de

¹ Aquesta llei ha estat modificada pel DL 2/2015, de 24 de juliol, de mesures urgents en matèria de grans establiments comercials ([BOIB núm. 112, de 24 de juliol de 2015](#)); per la Llei 17/2016, de 16 de desembre ([BOIB núm. 158, de 17 de desembre de 2016](#)); per la Llei 1/2017, de 12 de maig, de cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de les Illes Balears ([BOIB núm. 61, de 18 de maig de 2017](#)), i per la Llei 12/2017, de 29 de desembre, d'urbanisme de les Illes Balears ([BOIB núm. 160 Ext., de 29 de desembre de 2017](#)). Cal tenir en compte que aquesta llei es troba inclosa en l'annex 1 de la Llei 5/2015, de 23 de març, de racionalització i simplificació de l'ordenament legal i reglamentari de la comunitat autònoma de les Illes Balears ([BOIB núm. 44, de 28 de març de 2015](#)), la qual en l'art. 2 estableix que «S'autoritza el Govern perquè, abans del dia 31 de desembre de 2019, aprovi els textos refosos de les normes legals que s'indiquen a l'annex 1, d'acord amb l'article 37 de la Llei 4/2001, de 14 de març, del Govern de les Illes Balears.

Aquesta autorització inclou la possibilitat de regularitzar, aclarir i harmonitzar els textos legals que s'han de refundre.»

desembre, d'horaris comercials, amb la finalitat essencial d'impulsar la dinamització de l'activitat comercial al detall i eliminar les càrregues i restriccions administratives en l'exercici d'aquesta activitat.

Respectant les bases fixades per l'Estat, que té atribuïda la competència exclusiva en matèria de planificació general de l'activitat econòmica i en matèria de legislació mercantil, de conformitat amb els articles 38, 131 i 149.1 de la Constitució, aquesta llei s'aprova d'acord amb les competències que, així mateix, amb caràcter d'exclusives, atorguen a la comunitat autònoma els articles 30.21 i 30.42 i, com a competències de desplegament legislatiu i execució, l'article 31.6 de l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears.

II

Aquesta llei desenvolupa en el seu articulat quatre línies d'actuació.

La primera línia d'actuació és la regulació dels conceptes bàsics relatius a l'ordenació i la millora de l'activitat comercial a les Illes Balears, per aconseguir-ne una regulació clara i sistemàtica.

La segona línia d'actuació és la necessària simplificació administrativa. Així, es preveu l'aplicació dels principis prevists en el Decret 6/2013, de 8 de febrer, de mesures de simplificació documental dels procediments administratius i, per aquesta raó, se suprimeix el Registre General de Comerç de les Illes Balears. Certament, en la transposició de la Directiva 2006/123/CE, de 12 de desembre, del Parlament Europeu i del Consell, relativa als serveis al mercat interior, no es va suprimir aquesta figura però, això no obstant, s'ha constatat que realment no aporta cap valor afegit a la informació de què ja es disposa per mitjà d'altres fonts estadístiques oficials que ofereixen dades fiables sobre el comerç d'aquesta comunitat autònoma i, a més, suposa una càrrega administrativa innecessària.

La tercera línia d'actuació es refereix a la instal·lació dels establiments comercials. Respectant el principi general de llibertat en la seva instal·lació que imposa la legislació europea, es fixa un límit general d'impacte territorial per condicionar la determinació dels grans establiments comercials en l'àmbit de la comunitat autònoma de les Illes Balears.

Així, el capítol I del títol II de la llei, que es dedica al concepte i les categories dels establiments comercials, manté un règim d'autorització autonòmica per als grans establiments comercials i, en l'article 14, que regula el procediment per a l'obtenció de l'autorització, s'introdueix el silenci desestimatori. Igualment s'estableix en l'article 23 —del capítol II—, que regula el procediment de declaració de zona de gran afluència turística.

L'article 43 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, també es va modificar per adaptar-lo a la directiva que abans s'ha mencionat, i estableix que en els procediments iniciats a sol·licitud de l'interessat, sens perjudici de la resolució que l'administració ha de dictar, el venciment del termini màxim sense que s'hagi notificat una resolució expressa legitima l'interessat o els interessats que hagin deduït la sol·licitud per entendre-la estimada per silenci administratiu, excepte en els supòsits en què una norma amb rang de llei, per raons imperioses d'interès general, o una norma de dret comunitari estableixin el contrari.

El mateix precepte estableix que el silenci serà necessàriament desestimatori, entre altres casos, en els supòsits en què l'estimació de la sol·licitud tenguí com a conseqüència que es transfereixin al sol·licitant o a tercers facultats relatives al domini públic o al servei públic.

La Directiva 2006/123/CE, de 12 de desembre, defineix què s'ha d'entendre per raons imperioses d'interès general i deixa dit que seran les que siguin reconegudes com a tals en la jurisprudència del Tribunal de Justícia i, tot seguit, n'enumera les següents: l'ordre públic, la seguretat pública, la protecció civil, la salut pública, la preservació de l'equilibri financer del règim de seguretat social, la protecció dels consumidors, dels destinataris de serveis i dels treballadors, les exigències de la bona fe en les transaccions comercials, la lluita contra el frau, la protecció del medi ambient i de l'entorn urbà, la sanitat animal, la propietat intel·lectual i industrial, la conservació del patrimoni històric i artístic nacional i els objectius de la política social i cultural. Aquesta enumeració no és exhaustiva, atès que la Directiva estableix que seran raons imperioses d'interès general les que siguin reconegudes com a tals per la jurisprudència europea, però sí deixa clar que respecte de les que esmenta no hi pot haver dubte.

Concretament, la coneguda Sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea de 12 de juliol de 2012, tot i que va declarar injustificat el règim regulat en la Llei 18/2005, de 27 de desembre, d'equipaments comercials, va considerar vàlid el règim del silenci negatiu que aquesta llei establia, amb el raonament que aquest règim -en contra del que argumentava la Comissió Europea- permet l'accés als tribunals, que sempre poden controlar si la negativa estava fonamentada en les raons d'interès general assenyalades, la protecció del medi ambient, l'ordenació del territori i la protecció dels consumidors. Aquesta sentència així mateix va acceptar el règim de taxes que s'establia en la llei esmentada.

Cal cridar l'atenció sobre un punt essencial i és que el Tribunal Superior de Justícia Europeu va considerar adequada l'exigència de llicència específica; el que va negar és que es pogués denegar sobre la base de motivacions de caràcter merament econòmic.

Dit això, l'article 6.2 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç al detall, després de les reformes esmentades, disposa que són raons imperioses d'interès general relacionades amb la distribució comercial, que justificarien el règim d'autorització prèvia, la protecció del medi ambient i de l'entorn urbà, l'ordenació del territori i la conservació del patrimoni històric i artístic.

Quan concorren, com succeeix en el cas de les Illes Balears, raons imperioses d'interès general relacionades amb la protecció del medi ambient i l'ordenació del territori, seria un contrasentit exigir l'autorització prèvia per als grans establiments comercials i que, això no obstant, el sentit del silenci administratiu fos estimatori. Dit d'una altra manera, el silenci negatiu està permès en la Llei 30/1992, de 26 de novembre, en tots els casos en què una norma amb rang de llei o de dret comunitari ho estableixi, i opera en els supòsits *ex lege* regulats en la mateixa llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, que estableix que el silenci serà negatiu quan de la petició es pugui derivar l'adquisició de facultats sobre el domini públic, la qual cosa motiva que, a títol d'exemple, des de sempre en les autoritzacions de venda ambulants el silenci hagi tingut aquest caràcter.

Aquesta llei no estableix cap limitació fonamentada en raons de planificació econòmica, que són les prohibides, sinó que pretén preservar el medi ambient i que,

mitjançant els plans directors sectorials que aprovaran els consells insulars, es procedeixi a un creixement ordenat dels establiments comercials que tinguin en compte el fet diferencial de ser un arxipèlag, les diferents característiques de cada una de les illes i el valor innegable del nostre medi ambient.

Aquest model d'autorització sectorial prèvia a l'obtenció del títol municipal habilitant no és compatible amb un silenci estimatori, atès que la llei condiona l'obtenció de l'autorització autonòmica als requisits imprescindibles i, si es produís el silenci positiu, hi hauria risc de perjudicar els interessos generals i es dificultaria el control que l'administració ha de fer del compliment dels requisits imprescindibles.

I el mateix passa amb la declaració de les denominades zones de gran afluència turística, en les quals conflueixen elements per a la seva determinació que, per les mateixes raons que s'han exposat, no permeten el règim del silenci estimatori.

Finalment, com acaba de recordar la recent Sentència del Tribunal Constitucional (Ple) núm. 52/2014, de 10 d'abril: "[...] l'Administració continua estant obligada a resoldre expressament, sense vinculació al sentit negatiu del silenci [art. 42.1 i 43.3.b) LPC], l'incís segon de l'article 46.1 LJA ha deixat de ser aplicable a aquest supòsit. En altres paraules, es pot entendre que, en vista de la reforma del 1999 de la Llei 30/1992, la impugnació jurisdiccional de les desestimacions per silenci no està subjecta al termini de caducitat previst en l'article 46.1 LJA". Això significa que el silenci desestimatori no suposa, en absolut, una càrrega per al ciutadà, sinó al contrari, el beneficia quant al termini per acudir davant els tribunals.

El principi de proporcionalitat -que l'article 5 de la Llei 20/2013, de 9 de desembre, de garantia de la unitat de mercat, consagra- exigeix que el règim d'autorització administrativa sigui l'instrument més adequat per garantir la consecució de l'objectiu que es persegueix, perquè no hi ha altres mesures menys restrictives que permetin obtenir el mateix resultat, en particular quan un control a posteriori es produís massa tard perquè fos vertaderament eficaç. Així, en cap cas l'accés a una activitat de serveis o el seu exercici no s'han de subjectar a un règim d'autorització quan sigui suficient una comunicació o una declaració responsable del prestador mitjançant la qual es manifesti, si s'escau, el compliment dels requisits exigits i es faciliti la informació necessària a l'autoritat competent per al control de l'activitat. En el cas que ens ocupa, l'autorització respon al principi de proporcionalitat, atès que es tracta de la manera idònia d'impedir que la construcció i la posada en funcionament dels grans establiments comercials sigui un fet conegut a posteriori per l'administració autonòmica que impedeixi la protecció dels valors que s'han esmentat.

Per tant, la mesura és idònia per complir l'objectiu perseguit i no hi ha alternatives menys costoses per aconseguir-ho. Finalment, ens sembla necessari recordar que la vigent Llei 7/2013, de 26 de novembre, de règim jurídic d'instal·lació, accés i exercici d'activitats a les Illes Balears, en l'exposició de motius, quan es refereix a l'activitat comercial raona expressament que "l'activitat comercial en si no duu cap risc inherent, no obstant això, d'acord amb una configuració atípica d'una activitat pot haver-hi un risc pel fet que superi els límits que es fixen en el títol I de l'annex I d'aquesta llei, la qual cosa justifica la necessitat d'un control administratiu previ, fins i tot quan es tractin activitats de comerç al detall incloses en l'àmbit d'aplicació del Reial decret llei 19/2012, de 25 de maig, i per tant queden subjectes al règim d'autorització que regula el capítol II del títol IV". Per tant, si en la present llei es regula específicament una

autorització per a l'establiment d'un tipus de comerç determinat, la mesura és igual de proporcionada i necessària que la prevista amb caràcter general en la Llei d'activitats.

Respectant els principis de simplificació documental i de confiança mútua entre administracions, s'ha reduït la documentació que han de presentar els sol·licitants i s'ha substituït per la certificació de conformitat amb el planejament municipal en els aspectes de mobilitat de persones i vehicles i contaminació acústica.

En aquest sentit, volem fer referència expressa a la normativa europea que regula l'eficiència energètica dels edificis, d'obligat compliment en determinats establiments afectats per l'activitat comercial, atès que és normativa bàsica. No es considera convenient regular en una llei autonòmica de comerç unes exigències que en aquesta matèria regulen tant la Directiva 2002/91/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 16 de desembre de 2002, relativa a l'eficiència energètica dels edificis, com les successives transposicions de la normativa nacional, que estan marcades per l'Estratègia 20/20/20.

Una altra de les novetats de la llei en aquesta mateixa línia d'actuació és l'aposta decidida pel comerç urbà, amb la inclusió de la figura dels centres comercials urbans, per impulsar la realització de projectes dinamitzadors del comerç en els nuclis urbans dels municipis de les nostres illes, que propiciï la revitalització de l'activitat comercial amb la promoció del comerç de proximitat i eviti els desplaçaments.

La quarta línia d'actuació és la limitació de l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei a l'activitat comercial en sentit estricte, deixant per a altres àmbits normatius qüestions que no es refereixen a aquesta activitat directament. Aquesta és la raó per la qual determinades qüestions que es regulaven en la legislació que ara es deroga quedin reservades per a la regulació en el seu àmbit específic.

Per aquesta mateixa raó, es deixa fora d'aquesta regulació l'ordenació territorial de l'activitat comercial, que ha de ser objecte d'una regulació específica, i es preveu únicament la necessitat que els consells insulars estableixin l'ordenació i les mesures de foment del sector comercial per a un desenvolupament harmònic de l'ús del sòl.

S'inclou en la llei la prohibició de la venda de begudes alcohòliques en establiments comercials a les persones menors de devuit anys. A més, es regula la potestat dels ajuntaments per prohibir la venda de begudes alcohòliques en establiments comercials en un horari determinat i la regulació de la inspecció i la sanció de les infraccions en matèria de venda de begudes alcohòliques a establiments comercials al seu municipi.

III

Una vegada marcat l'objectiu de regular de manera clara i sistemàtica l'activitat comercial, aquesta llei s'estructura en quatre títols, nou disposicions addicionals, tres disposicions transitòries, una disposició derogatòria i dues disposicions finals.

El títol I estableix les disposicions generals, és a dir, l'objecte i l'àmbit d'aplicació, les activitats excloses, la definició de l'activitat comercial, les prohibicions i restriccions al comerç, els principis d'actuació dels poders públics i la creació de la Comissió Interinsular Assessora de Comerç.

El títol II regula els establiments comercials en dos capítols, de manera que el capítol I es refereix als conceptes i a les categories d'establiments comercials i centres comercials urbans, i el capítol II, als horaris comercials, diumenges i altres festius, als establiments amb règim especial d'horaris i a les zones de gran afluència turística.

El títol III regula les activitats de vendes i s'estructura en quatre capítols. El capítol I inclou les disposicions generals; el capítol II, les activitats de promoció de vendes, que inclouen les vendes en promoció o en oferta, les vendes amb obsequi, les vendes en rebaixes, les vendes en liquidació i les vendes de saldos i d'excedents de producció o de temporada; el capítol III regula les vendes especials; i, finalment, el capítol IV regula la venda ambulants o no sedentària. Respecte de la venda ambulants o no sedentària, atès que es tracta d'una modalitat de comerç que s'exerceix sobre el domini públic, es manté, per aquesta raó, el règim d'autorització prèvia del municipi on es desenvolupa, tenint en compte sempre que aquesta autorització té com a únic objectiu la protecció i el control de l'ús del domini públic. Per això, s'ha establert una regulació general d'aquest tipus de venda, sens perjudici de les competències dels ajuntaments en la matèria, que podran desenvolupar reglamentàriament en cada municipi. Es tendran en compte les especificitats pròpies de l'illa de Formentera, la seva singularitat extrema del fet insular de consell i ajuntament, tal i com indica l'Estatut d'Autonomia.

Finalment, el títol IV tracta de la funció inspectora i del règim sancionador, i es divideix en tres capítols, relatius, respectivament, a la inspecció, les infraccions administratives i les sancions.

TÍTOL I

DISPOSICIONS GENERALS

Article 1. Objecte i àmbit d'aplicació

Aquesta llei té per objecte l'ordenació de l'activitat comercial en l'àmbit territorial de les Illes Balears.

Article 2. Activitat comercial

1. A l'efecte d'aquesta llei, s'entén per activitat comercial la consistent a situar o oferir en el mercat productes, naturals o elaborats, per compte propi o d'altri, mitjançant persones físiques o jurídiques, com també els serveis que se'n derivin, independentment de la modalitat o del suport emprat per realitzar-la, tant si es du a terme en règim de comerç a l'engròs com al detall.

2. L'activitat comercial s'ha d'exercir sota els principis de llibertat d'empresa, de defensa dels consumidors i usuaris, dels drets dels treballadors, de la lliure competència i en el marc de l'economia de mercat.

Article 3. Activitats excloses

Queden excloses de l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei les activitats següents:

- a) La venda feta per fabricants, dins del seu propi recinte industrial, dels residus i subproductes obtinguts en el procés de producció, llevat que aquests s'adrecin a consumidors finals.
- b) La venda directa feta pels titulars de les explotacions dels productes agrícoles, ramaders i forestals i dels resultats de la seva transformació.
- c) La venda feta per artesans dels seus productes als seus tallers de producció.

Article 4. Activitat comercial al detall i a l'engròs

1. S'entén per activitat comercial al detall, a l'efecte d'aquesta llei, la que està destinada al consumidor final i té per objecte situar o oferir en el mercat productes i mercaderies per compte propi o d'altri, com també prestar determinats serveis que derivin d'un acte de comerç, amb independència de la modalitat o el suport emprat per a la seva realització.

2. S'entén per activitat comercial a l'engròs, a l'efecte d'aquesta llei, la que té com a destinataris altres comerciants, industrials, empreses, entitats i institucions que no siguin consumidors finals.

3. L'activitat comercial al detall es pot exercir simultàniament amb l'activitat comercial a l'engròs en un mateix establiment, sempre que es respectin les normes específiques aplicables a cadascuna.

Article 5. Prohibicions i restriccions al comerç

1. No poden exercir el comerç les persones físiques i jurídiques a qui els sigui específicament prohibit per la normativa vigent.

2. Es prohibeix expressament l'exposició i la venda de mercaderies al comprador, com també la tramesa o el lliurament de catàlegs, fullets o publicitat d'aquestes, quan provinguin de persones l'activitat de les quals sigui distinta a la comercial i la seva finalitat principal sigui la realització de préstecs, dipòsits o operacions d'anàloga naturalesa adherits a l'oferta comercial de la mercaderia, de tal manera que l'una no es pugui fer efectiva sense l'altra.

Es presumeix l'existència d'aquestes actuacions en el supòsit que el comprador pugui fer comandes o adquirir mercaderies en els establiments d'aquelles.

3. Es prohibeix l'exposició i la venda de vehicles usats fora dels establiments comercials a càrrec dels comerciants.

4. Es prohibeix expressament la implantació d'establiments comercials a sòl que no tenguin la classificació de sòl urbà definit en la legislació urbanística vigent. El terreny ha de tenir la condició de solar.

Article 6. Principis d'actuació dels poders públics

L'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears ha de promoure el desenvolupament harmònic i la modernització de l'activitat comercial amb l'objectiu final d'incrementar la capacitat de competència de les empreses i de garantir una ocupació laboral estable en aquest sector i protegir els consumidors preservant la claredat i la transparència en les activitats de promoció de vendes.

Article 7. Creació i objecte de la Comissió Interinsular Assessora de Comerç

Es crea la Comissió Interinsular Assessora de Comerç, adscrita a la conselleria competent en matèria de comerç, com a òrgan de participació en les matèries regulades en aquesta llei, a fi de promoure la col·laboració entre les distintes administracions públiques i les associacions i els agents econòmics i socials implicats en el sector per impulsar l'activitat comercial de les Illes Balears.

Article 8. Composició

1. La Comissió Interinsular Assessora de Comerç té la composició següent:
 - a) Presidència: el conseller o la consellera competent en matèria de comerç.
 - b) Vicepresidència: el director o la directora general competent en matèria de comerç.
 - c) Un o una representant de cada un dels consells insulars de les Illes Balears.
 - d) Cinc persones en representació de les organitzacions empresarials més representatives del sector de comerç de les Illes Balears (dues de Mallorca, una de Menorca, una d'Eivissa i una de Formentera).
 - e) Un o una representant de les associacions empresarials de grans empreses de distribució.
 - f) Sis persones en representació de les organitzacions sindicals més representatives del sector del comerç de les Illes Balears.
 - g) Dues persones en representació de les associacions de consumidors de les Illes Balears.
 - h) Un o una representant de la Federació d'Entitats Locals de les Illes Balears.
 - i) Un o una representant de la direcció general responsable de consum.
 - j) Un o una representant de la Direcció General de Comerç i Empresa, que tenguí la condició de personal funcionari, que actuarà com a secretari o secretària, amb veu però sense vot.

2. El conseller o la consellera competent en matèria de comerç, a proposta de les entitats representades, ha de nomenar els membres de la Comissió Interinsular Assessora de Comerç.

3. Les propostes de representants han de fer constar els titulars i els suplents.

4. En qualsevol moment, els òrgans, les organitzacions i les institucions representades en la Comissió Interinsular Assessora de Comerç poden substituir els membres titulars o suplents que han designat, comunicant-ho al secretari o la secretària de la Comissió Interinsular Assessora de Comerç, qui ho ha d'acreditar i elevar al conseller o la consellera competent en matèria de comerç perquè en nomeni els substituïts.

5. Sens perjudici del que estableix l'apartat anterior, els membres cessen per renúncia formalitzada davant la Comissió Interinsular Assessora de Comerç o quan es produeixi qualsevol altra causa que els inhabiliti per a l'exercici de funcions o càrrecs públics.

6. El vicepresident o la vicepresidenta ha de substituir el president o la presidenta en el supòsit de vacant, absència, malaltia o qualsevol altra causa legal.

7. En els assumptes l'aprovació dels quals s'acordi que s'ha de fer per votació dels membres de la Comissió Interinsular Assessora de Comerç, es pot delegar el vot, sempre que consti per escrit.

Article 9. Funcions²

1. Són funcions de la Comissió Interinsular Assessora de Comerç les següents:
 - a) Atendre consultes sobre qualsevol qüestió que afecti l'activitat comercial de les Illes Balears.

² Article modificat per la Llei 17/2016, de 16 de desembre, esmentada en la nota 1.

- b) Estudiar i donar la seva opinió sobre les mesures d'impuls de l'activitat comercial que hagin de ser aprovades per l'Administració de la comunitat autònoma.
 - c) Conèixer els projectes de llei i de disposicions generals que afectin el comerç i col·laborar amb propostes relatives al comerç de les Illes Balears.
 - d) Conèixer les propostes de declaració de zona de gran afluència turística abans de la resolució de l'òrgan competent en matèria de comerç.
 - e) Qualsevol altra que li atribueixin les normes de rang legal o reglamentàries.
2. Els pronunciaments de la Comissió Interinsular Assessora de Comerç no tenen caràcter vinculant.

Article 10. Règim intern

1. La Comissió Interinsular Assessora de Comerç s'ha de reunir com a mínim dues vegades l'any.

2. La Comissió Interinsular Assessora de Comerç es considera vàlidament constituïda quan hi concorren, en única convocatòria, com a mínim, la meitat més un dels membres que la componen. En qualsevol cas, és necessària per a la vàlida constitució d'aquest òrgan la presència del president o la presidenta i del secretari o la secretària, o de les persones que els substitueixin.

3. La Comissió Interinsular Assessora de Comerç ha d'impulsar la constitució de grups de treball per tractar temes específics.

4. Les reunions de la Comissió Interinsular Assessora de Comerç es poden fer de forma presencial o per videoconferència.

5. El conseller o la consellera competent en matèria de comerç pot convocar tècnics, assessors o experts quan la Comissió Interinsular Assessora de Comerç o els grups de treball ho considerin necessari per raó de la matèria a tractar i per a un compliment millor de les seves funcions.

6. Hi és d'aplicació supletòria el que preveu la legislació aplicable en matèria de funcionament dels òrgans col·legiats.

TÍTOL II ESTABLIMENTS COMERCIALS

CAPÍTOL I CONCEPTE I CATEGORIES

Article 11. Concepte d'establiment comercial

1. Tenen la consideració d'establiments comercials les instal·lacions ubicades a terra de manera fixa i permanent, cobertes o sense cobrir, exemptes o no, exteriors o interiors d'una edificació, amb aparadors o sense, on s'exerceixen regularment activitats comercials de venda de productes a l'engròs o al detall, o de prestació dels serveis al públic que se'n deriven, destinats a l'exercici regular d'activitats comercials, com també qualsevol altres recintes delimitats que rebin aquesta qualificació en virtut d'una disposició legal o reglamentària.

2. Els establiments comercials poden tenir caràcter individual o col·lectiu. Es consideren establiments de caràcter col·lectiu els conformats per un conjunt

d'establiments comercials individuals, integrats en un edifici o complex d'edificis, en un recinte o àrea comuna urbanitzada, en els quals s'exerceixen les activitats respectives de manera empresarialment independent, sempre que comparteixin la utilització d'elements i serveis comuns.

3. Són botigues de conveniència els establiments amb les característiques següents:

- a) Disposen d'una superfície útil d'exposició i venda no superior a 500 m².
- b) Romanen oberts al públic almenys 18 hores al dia.
- c) Distribueixen la seva oferta, de manera similar, entre els productes següents: llibres, premsa i revistes, productes d'alimentació, discs, vídeos, joguets, regals i productes diversos.

El tancament temporal d'aquest tipus d'establiment no implica la pèrdua de la seva condició.

4. S'entén per superfície útil d'exposició i venda tot l'espai accessible al públic, com també l'ocupat per taulells, aparadors i expositors, i els espais de darrere els taulells i altres espais destinats a la presentació, la dispensació i el cobrament dels productes.

5. No es computa com a superfície de venda la destinada a aparcament situada a l'aire lliure o sota terra, ni els llocs exteriors on no s'exposin productes per vendre'ls, com tampoc l'espai anterior a les caixes enregistradores, les zones d'emmagatzematge no accessibles al públic, les de manipulació i les de serveis i d'infraestructures relacionats amb l'activitat de comerç.

Article 12. Concepte de gran establiment comercial

1. A les Illes Balears tenen la consideració de gran establiment comercial els establiments comercials a l'engròs o al detall, individuals o col·lectius, que tinguin una superfície útil per a l'exposició i la venda superior a 700 m² a l'illa de Mallorca, a 400 m² a les illes de Menorca i d'Eivissa, i a 300 m² a l'illa de Formentera.

2. Quan l'objecte de l'establiment sigui l'exposició i la venda de manera exclusiva d'automòbils i vehicles de motor, de maquinària, d'equip industrial, d'embarcacions, d'aeronaus, de mobles de tot tipus, de material de construcció i d'elements propis de cuina i bany, tenen la consideració de gran establiment comercial els establiments a l'engròs o al detall que tinguin una superfície útil per a l'exposició i la venda superior a 2.000 m² a l'illa de Mallorca, a 1.500 m² a les illes de Menorca i d'Eivissa, i a 400 m² a l'illa de Formentera.

3. Els mercats municipals i els mercats ambulants no tenen la consideració de gran establiment comercial, malgrat superin les superfícies comercials assenyalades en l'apartat 1 d'aquest article.

Article 13. Autorització autonòmica per a la instal·lació de gran establiment comercial³

1. Es requereix autorització única per a les actuacions següents:

- a) La implantació i l'ampliació de les instal·lacions destinades a establiments del tipus gran establiment comercial.
- b) L'obertura o l'ampliació dels establiments individuals situats dins els mercats municipals si tenen una superfície útil per a l'exposició i venda que superi els límits establerts a l'article 12.

³ Article modificat pel DL 2/2015, de 24 de juliol, esmentat en la nota 1.

2. El procediment per a l'atorgament de l'autorització es tramita davant la direcció general competent en matèria de comerç i integra la intervenció de l'administració urbanística i de la resta d'administracions amb competències sectorials afectades.

Article 14. Procediment d'autorització autonòmica d'instal·lació de gran establiment comercial⁴

1. Per a l'obtenció de l'autorització a què fa referència l'article anterior, les persones o entitats interessades han de presentar una sol·licitud d'autorització comercial mitjançant el formulari normalitzat, acompanyada de la documentació que s'estableixi reglamentàriament.

2. L'establiment s'ha de situar en una parcel·la que tengui la classificació de sòl urbà d'acord amb el planejament urbanístic municipal i tengui la condició de solar.

3. L'establiment haurà de comptar amb l'informe favorable de l'ajuntament respecte de la seva incidència en les infraestructures i els serveis públics. També serà necessari l'informe favorable del consell insular respecte sobre la incidència en les infraestructures i els serveis públics supramunicipals. Aquests informes podran imposar l'adopció de mesures compensadores sobre les externalitats negatives que generi la implantació o l'ampliació del gran establiment comercial.

4. La instrucció del procediment ha d'incloure els tràmits que es determinin reglamentàriament als quals ha de posar fi una resolució motivada dictada pel conseller competent en matèria de comerç.

5. El termini per dictar i notificar la resolució és de tres mesos. Una vegada transcorregut aquest termini, l'autorització s'entendrà estimada. El termini podrà ser objecte de suspensió d'acord amb la legislació de procediment administratiu.

6. La sol·licitud iniciadora del procediment regulat en aquest article, per a la instal·lació o l'ampliació de gran establiment comercial, dóna lloc a l'exigència de la taxa corresponent.

Article 15. Caducitat i revocació de l'autorització autonòmica d'instal·lació de gran establiment comercial

1. L'autorització autonòmica d'instal·lació de gran establiment comercial té vigència indefinida. Això no obstant, aquesta autorització s'ha de declarar caducada, una vegada tramitat prèviament el procediment corresponent, amb audiència a la persona interessada, en els supòsits següents:

- a) Per haver transcorregut el termini de quatre mesos, a comptar des de la notificació de l'autorització autonòmica de gran establiment comercial, sense que s'hagi sol·licitat a l'ajuntament respecte el títol habilitant per dur a terme l'activitat.
- b) Per haver-se incomplert el termini que fixi el títol habilitant municipal per dur a terme l'activitat.

De conformitat amb la normativa reguladora del procediment administratiu, es pot concedir una ampliació dels terminis establerts quan ho aconsellin les circumstàncies.

2. L'autorització autonòmica d'instal·lació de gran establiment comercial es pot revocar una vegada tramitat prèviament el procediment corresponent, amb audiència

⁴ Article modificat, en darrer terme, per la Llei 17/2016, de 16 de desembre, esmentada en la nota 1.

a la persona interessada, sense que això impliqui cap indemnització, en els supòsits següents:

- a) Per haver-se incomplert les determinacions que estableixi l'autorització autonòmica de gran establiment comercial.
- b) Per haver-se denegat o per haver caducat el títol habilitant municipal per dur a terme l'activitat.

Article 16. Centres comercials urbans

1. Tenen la consideració de centre comercial urbà, a l'efecte d'aquesta llei, els àmbits urbans on hi ha una agrupació representativa d'empreses comercials que, en una àrea urbana delimitada i vinculades a través d'una entitat amb personalitat jurídica, duen a terme professionalment una estratègia conjunta de millora socioeconòmica de l'entorn, especialment a través d'accions de promoció, gestió de serveis i dinamització econòmica.

2. Els centres comercials urbans s'han d'ubicar a espais urbans caracteritzats per tenir altes concentracions de comerços i serveis, i situats a àmbits de reconeguda tradició en el desenvolupament de la funció comercial, amb inclusió dels mercats permanents municipals com un element actiu de la vertebració urbana. La delimitació dels centres comercials urbans ha de respondre a criteris de tipus econòmic, comercial, turístic, social, històric, urbanístic i mediambiental.

CAPÍTOL II HORARIS COMERCIALS

Article 17. Horari general en dies feiners

Cada comerciant pot determinar lliurement l'horari d'obertura i tancament del seu establiment, amb un màxim de 90 hores setmanals en dies feiners.

Article 18. Diumenges i altres festius d'obertura comercial autoritzada⁵

1. El nombre anual de diumenges i altres festius que els comerços poden romandre oberts al públic serà de deu dies.

2. Cada any s'han de determinar les dates dels diumenges i altres festius en què els establiments comercials puguin romandre oberts al públic, mitjançant una resolució de l'òrgan competent en matèria de comerç.

3. Per determinar els diumenges i altres festius a què es refereix aquest article s'ha d'atendre prioritàriament a l'atractiu comercial dels dies per als consumidors, d'acord amb els següents criteris:

- a) L'obertura almenys en un dia festiu quan hi hagi coincidència de dos o més dies festius continuats.
- b) L'obertura els diumenges i altres festius corresponents a períodes de més concentració de rebaixes.
- c) L'obertura els diumenges i altres festius on hi hagi més afluència turística.
- d) L'obertura els diumenges i altres festius en la campanya de Nadal

4. Els ajuntaments poden substituir, per als seus termes municipals, fins a dos dies del total de diumenges i festius que cada any es determinin, d'acord amb el següent:

⁵ Article modificat per la Llei 17/2016, de 16 de desembre, esmentada en la nota 1.

- a) La resolució anual que determini els diumenges i altres festius que els establiments comercials poden romandre oberts al públic assenyalarà les dues dates que poden ser susceptibles de substitució d'entre el total de dies determinats.
- b) L'ajuntament interessat ha de comunicar a l'òrgan competent en matèria de comerç el canvi que ha decidit efectuar abans del quinze de novembre. En cas contrari, es considerarà que no vol efectuar cap canvi respecte dels dies determinats.

5. A més del que estableix l'apartat 1 d'aquest article, amb caràcter excepcional, l'òrgan competent en matèria de comerç pot autoritzar, prèvia consulta a la Comissió Interinsular Assessora de Comerç, l'obertura dels establiments comercials al públic en diumenge o festiu quan concorrin circumstàncies especials que suposin una significativa major aflluència de visitants.

Article 19. Establiments amb règim especial d'horaris⁶

Tenen plena llibertat per determinar els dies i les hores d'obertura al públic:

- a) Els establiments comercials en els quals l'oferta habitual sigui predominantment la venda de pastisseria i rebosteria, pa, plats preparats, premsa, combustibles i carburants, i flors i plantes.
- b) Els establiments comercials instal·lats a estacions, ports, aeroports i mitjans de transport terrestre, marítim i aeri, i els situats dins els establiments hotelers.
- c) Els establiments comercials situats a les zones de gran aflluència turística.
- d) Les botigues de conveniència, amb l'especificitat de romandre obertes al públic almenys devuit hores al dia d'acord amb l'article 11.3 d'aquesta llei.
- e) Els mercats i mercadets de venda ambulants autoritzats pels ajuntaments.
- f) Els establiments de l'entorn immediat dels mercats i mercadets a què es refereix l'apartat anterior sempre que es donin les següents condicions:
 - Que els mercats i mercadets de venda ambulants hagin estat autoritzats pels ajuntaments abans del dia 18 de desembre de 2016.
 - Que es trobin ubicats en un radi màxim de 300 metres lineals, degudament delimitat per la corresponent entitat local amb especificació dels vials que conformen el perímetre. Els ajuntaments han de comunicar la delimitació que hagin aprovat a l'òrgan competent en matèria de comerç.
- g) Els establiments comercials diferents dels anteriors, amb una superfície útil d'exposició i venda de fins a 300 m², exceptuant els que pertanyin a empreses o grups de distribució que no tinguin la consideració de petita o mitjana empresa segons la legislació vigent.

Article 20. Publicitat de l'horari comercial

Tots els establiments comercials han d'exposar la informació dels dies i l'horari diari d'obertura i de tancament, en un lloc i de manera visible, tant a l'interior com a l'exterior, fins i tot quan l'establiment estigui tancat.

⁶ Article modificat per la Llei 1/2017, de 12 de maig, esmentada en la nota 1.

Article 21. Zones de gran afluència turística⁸

1. S'entén per zones de gran afluència turística, a l'efecte dels horaris comercials, les àrees que coincideixin amb tot el terme municipal o en part d'aquest en les quals concorri alguna de les circumstàncies que s'estableixen en l'article següent.

2. La declaració de les zones de gran afluència turística es pot estendre a tot l'any.

3. L'òrgan competent en matèria de comerç és l'autoritat que determina les zones de gran afluència turística, a proposta dels ajuntaments corresponents.

4. S'exclouen d'aquesta consideració les àrees dels polígons industrials, llevat que l'ajuntament justifiqui en la seva proposta que en aquestes àrees concretes hi corre alguna de les circumstàncies que s'estableixen en l'article següent.

5. Els establiments comercials situats en una zona que es declari de gran afluència turística tenen plena llibertat per determinar els dies i les hores d'obertura al públic, d'acord amb l'article 19.c), en els períodes de l'any aprovats en la declaració de zona de gran afluència turística.

Article 22. Circumstàncies per a la declaració de zona de gran afluència turística

Les circumstàncies per considerar una zona de gran afluència turística són les següents:

1. Existència d'una concentració suficient, quantitativament o qualitativament, de places a allotjaments i establiments turístics o bé en el nombre de segones residències respecte de les que constitueixen residència habitual. Aquesta circumstància s'ha d'acreditar amb algun dels criteris següents:

a) Nombre de places a empreses turístiques d'allotjament en relació amb la població de dret de la zona o les zones sol·licitades.

b) Increment de residus sòlids urbans, de demanda energètica, de demanda d'aigua a la zona durant el període sol·licitat en relació amb la mitjana anual o increment de les vendes a establiments comercials de la zona proposada en relació amb els mesos amb menys vendes.

2. ⁹Que la zona proposada hagi estat declarada patrimoni de la humanitat o s'hi localitzi un bé immoble d'interès cultural integrat en el patrimoni historicoartístic i sempre que aquest determini de forma objectiva una significativa major afluència turística. Aquesta circumstància s'ha d'acreditar amb algun dels criteris següents:

a) Declaracions i delimitacions perimetrals de la zona declarada patrimoni de la humanitat.

Aquest caràcter general només afectarà la part del terme municipal on el bé immoble justifiqui aquesta major afluència de visitants. Excepcionalment podrà afectar tot el terme municipal quan aquest bé immoble justifiqui de manera clara una major afluència de visitants a tot el terme municipal.

b) Descripció del bé immoble d'interès cultural. bé immoble d'interès cultural.

3. Que la zona proposada limiti o constitueixi àrees d'influència d'altres zones frontereres.

4. Celebració de grans esdeveniments esportius o culturals de caràcter autonòmic, nacional o internacional. Aquesta circumstància s'ha d'acreditar d'acord amb el següent:

⁸ Article modificat per la Llei 17/2016, de 16 de desembre, esmentada en la nota 1.

⁹ Apartat modificat per la Llei 17/2016, de 16 de desembre, esmentada en la nota 1.

- a) Nombre i descripció de celebracions a l'any.
 - b) Nombre de participants no locals.
- En aquest supòsit, la declaració de zona de gran aflluència turística en fixarà la durada.
- 5. Proximitat a àrees portuàries on operin creuers turístics i que registrin una aflluència significativa de visitants, sempre que això s'acrediti amb el nombre de visitants arribats a port detallat per temporades d'estiu i d'hivern.
 - 6. Que constitueixin àrees el principal atractiu de les quals sigui el turisme de compres i el volum de vendes en aquestes àrees justifiqui una significativa major aflluència turística.
 - 7. ¹⁰Quan concorrin circumstàncies especials que ho justifiquin, l'ajuntament ha d'acreditar objectivament aquestes circumstàncies especials en la seva proposta.
 - 8. En tot cas, als municipis de més de 100.000 habitants que hagin registrat més de 600.000 pernoctacions l'any immediatament anterior, o que comptin amb ports on operin creuers turístics que hagin rebut l'any immediatament anterior al menys 200.000 passatgers, s'ha de declarar, si més no, una zona de gran aflluència turística per aplicació dels criteris prevists en els apartats anteriors.¹¹

Article 23. Procediment de declaració de zona de gran aflluència turística

1. Els ajuntaments, per mitjà d'un acord motivat adoptat pel Ple, poden presentar les seves propostes a l'òrgan competent en matèria de comerç. Les sol·licituds han d'incloure:

- a) Certificat del secretari o la secretària de l'ajuntament que reculli l'aprovació del Ple pel qual s'acorda instar la determinació de zona de gran aflluència turística. L'acord ha d'incloure l'exposició motivada de la proposta, les raons que la fonamenten i la delimitació territorial i temporal de la zona o les zones municipals a què es refereix.
- b) Memòria descriptiva de la proposta que ha de contenir l'explicació de les raons que la fonamenten i ha d'especificar l'extensió territorial a què es refereix -amb els noms dels carrers que la delimiten- i els períodes de l'any per als quals se sol·licita l'aplicació del règim de llibertat d'horaris. La proposta ha d'incloure la justificació de les àrees que queden excloses, amb indicació del nombre de comerços afectats, i altres documents i informació que es consideri rellevant.
- c) Plànols on es puguin identificar els carrers i vials que delimiten la zona o les zones proposades.

2. Una vegada rebuda la sol·licitud i admès a tràmit l'expedient, l'òrgan competent en matèria de comerç pot sol·licitar la documentació addicional que consideri escaient per a la resolució de l'expedient.

3. Transcorregut el termini màxim de sis mesos des de la data d'entrada de la sol·licitud en la conselleria competent en matèria de comerç, sense que s'hagi dictat i notificat la resolució, la proposta s'entendrà estimada.¹²

¹⁰ Ídem nota anterior.

¹¹ Apartat modificat pel DL 2/2015, de 24 de juliol, esmentat en la nota 1.

¹² Ídem nota anterior.

Article 24. Resolució i vigència de la declaració

1. L'òrgan competent en matèria de comerç ha de resoldre l'expedient, amb l'aprovació o la denegació de la declaració de la zona o les zones proposades.

2. La vigència de la declaració queda supeditada al manteniment de les circumstàncies que han motivat la declaració.

3. La resolució s'ha de notificar a l'ajuntament sol·licitant i, en el cas d'aprovació, s'ha de publicar en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears*.

TÍTOL III ACTIVITATS DE VENDES

CAPÍTOL I DISPOSICIONS GENERALS

Article 25. Llibertat de preus

Els preus de venda dels productes han de ser els que determinin lliurement els comerciants, i oferts, amb caràcter general, d'acord amb el que disposa la legislació sobre defensa de la competència i sobre competència deslleial, sens perjudici de la normativa reguladora de la venda amb pèrdua i les excepcions establertes en lleis especials.

Article 26. Consignació de preus

Els preus dels productes oferts s'han de consignar en euros i s'han d'assenyalar a cada un dels productes. Els preus també s'han de consignar als productes que s'exposen a l'aparador, de manera que es puguin llegir des de l'exterior de l'establiment, sens perjudici del que preveu la legislació aplicable en matèria de protecció de consumidors.

Article 27. Venda amb pèrdua

1. No es poden oferir ni fer vendes al públic amb pèrdua, llevat dels supòsits regulats en la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç al detall. En qualsevol cas, s'ha de respectar el que disposa la Llei de competència deslleial.

2. A l'efecte de l'apartat anterior, es considera que hi ha venda amb pèrdua quan el preu aplicat a un producte és inferior al d'adquisició segons la factura, deduïda la part proporcional dels descomptes que hi figurin, o al de reposició si fos inferior a aquell o al cost efectiu de producció si l'article hagués estat fabricat pel comerciant mateix, incrementats en les quotes dels impostos indirectes que gravin l'operació.

Article 28. Vendes promocionals

1. Són vendes promocionals les que ofereixen als consumidors productes en condicions més avantatjoses que les habituals en el comerç, mitjançant qualsevol altre tipus d'incentius.

2. Es consideren vendes promocionals les vendes en promoció o en oferta, les vendes amb obsequi, les vendes en rebaixa, les vendes de saldos, les vendes en liquidació i la venda d'excedents de producció.

3. Les denominacions esmentades abans únicament es poden utilitzar per anunciar les vendes que s'ajustin a la regulació respectivament establerta en aquesta llei i queda expressament prohibida la utilització de les denominacions esmentades o d'unes altres de similars per anunciar vendes que no responguin al concepte legal corresponent.

4. La utilització de les denominacions esmentades abans que no s'ajusti a la regulació respectivament establerta per a cada una de les activitats de promoció de vendes en aquesta llei, es reputarà deslleial quan concorrin les circumstàncies previstes en l'article 5 de la Llei 3/1991, de 10 de gener, de competència deslleial.

Article 29. Requisits generals de les vendes promocionals

1. En cada un dels articles que es disposin per a la venda amb reducció de preu, hi ha de constar amb claredat el preu anterior juntament amb el preu reduït, excepte que es tracti d'articles posats a la venda per primera vegada.

No obstant això, quan es tracti d'una reducció percentual d'un conjunt d'articles, és suficient l'anunci genèric d'aquesta, sense necessitat que hi consti en cada un dels articles oferts.

2. S'entén per preu anterior o habitual aquell que hagi estat aplicat sobre productes idèntics durant un període continuat de trenta dies en els sis mesos precedents.

3. Les activitats de promoció de vendes es poden simultaniejar en un mateix establiment comercial, excepte en els casos de vendes en liquidació, sempre que hi hagi la deguda separació entre aquestes i es respectin els deures d'informació.

4. En cap cas, la utilització de les activitats de promoció de vendes no es pot condicionar a l'existència d'una reducció percentual mínima o màxima.

5. En tot moment, l'òrgan competent en matèria de comerç pot requerir als comerciants que practiquin qualsevol modalitat de venda promocional informació sobre les ofertes que fan.

Article 30. Publicitat

1. La publicitat de les vendes promocionals ha d'anar acompanyada d'informació suficient i clara sobre les seves condicions i característiques, el preu habitual i reduït o el percentatge de descompte sobre el preu habitual, els productes que inclou i el període de vigència de la promoció, i assenyalar de manera clara i visible la data de començament i de finalització.

2. La durada de la publicitat no ha d'excedir de la disponibilitat d'existències dels productes oferts.

Article 31. Articles promocionats

1. El comerciant no pot limitar el nombre d'unitats de producte o productes promocionats que pugui adquirir cada comprador ni aplicar preus majors o descomptes menors a mesura que major sigui la quantitat adquirida.

2. Quan l'oferta no sigui suficient per satisfer tota la demanda, no es poden establir criteris discriminatoris de preferència entre els compradors.

3. Quan les promocions no arribin a la meitat dels productes no es poden anunciar com a mesura general.

4. Els articles promocionats han d'estar delimitats clarament i anunciats visiblement per separat de la resta d'articles i de la resta de promocions que puguin concórrer a l'establiment.

Article 32. Prohibició de la venda en piràmide

Es prohibeix la venda feta pel procediment anomenat en cadena o en piràmide. Són pràctiques de venda en piràmide les que preveu l'article 24 de la Llei 3/1991, de 10 de gener, de competència deslleial i, per tant, són nul·les de ple dret les condicions contractuals contràries a allò que disposa aquest precepte.

CAPÍTOL II ACTIVITATS DE PROMOCIÓ DE VENDES

Article 33. Vendes en promoció o en oferta

1. A l'efecte d'aquesta llei, s'entén per venda en promoció o en oferta la que té la finalitat de donar a conèixer un nou producte o article, o aconseguir l'augment de venda dels existents, o el desenvolupament d'un o diversos comerços.

2. La venda en promoció o en oferta ha d'anar precedida o acompanyada de la suficient informació al públic, en la qual han de figurar amb claredat:

- a) El producte o els productes objecte de la promoció.
- b) Les condicions de venda.

3. El comerciant ha de disposar d'existències suficients per fer front a l'oferta. Si durant la promoció s'exhaureixen els productes oferts, el comerciant pot preveure el compromís de la reserva del producte seleccionat durant un període determinat, en les mateixes condicions i preu de l'oferta. No obstant això, si el comprador no està conforme amb aquesta mesura o ha transcorregut el termini de la reserva sense que el comerciant hagi pogut atendre la demanda, el producte sol·licitat s'ha de substituir per un altre de condicions i característiques similars.

4. Els articles que es vulguin vendre com a productes en promoció es poden adquirir amb aquesta finalitat exclusiva, no poden estar deteriorats, ni ser d'una qualitat inferior que els mateixos productes que hagin de ser objecte d'una futura oferta ordinària a preu normal.

Article 34. Vendes amb obsequi

1. Es consideren vendes amb obsequi aquelles en les quals el comerciant utilitza concursos, sortejos, regals, vals, premis o similars, vinculats a l'oferta o promoció de productes regulats en l'article anterior.

2. Són d'aplicació a les vendes amb obsequi les regles següents:

- a) Durant el període d'oferta de venda amb obsequi queda prohibit modificar a l'alça el preu, com també disminuir la qualitat del producte.
- b) El nombre d'existències amb què compti el comerciant per fer front a l'obligació d'entrega dels obsequis, com també les bases per les quals es regulen els concursos, sortejos o similars han de constar a l'envàs o embolcall del producte de què es tracti o, si aquest hi manca, han de ser divulgats adequadament.

- c) Els béns o serveis en què consisteixin els objectes o incentius promocionals s'han d'entregar al comprador en el moment de la compra o bé en un termini màxim d'un mes a comptar des que el comprador compleixi els requisits exigits.

Article 35. Vendes en rebaixes

1. S'entén que hi ha venda en rebaixes quan els articles objecte d'aquesta s'ofereixen, en el mateix establiment on s'exerceix habitualment l'activitat comercial, a un preu inferior al fixat abans de la venda esmentada.

2. Els articles rebaixats han d'haver estat inclosos amb anterioritat, i durant un mínim d'un mes, en l'oferta habitual de vendes.

3. Correspon a cada comerciant decidir lliurement els períodes estacionals en què poden tenir lloc les rebaixes, com també la durada.

En tot cas, les dates de les rebaixes s'han d'exhibir als establiments comercials en un lloc visible al públic.

4. No es pot anunciar la venda en rebaixes en un establiment comercial quan afecti menys de la meitat dels productes oferts, sens perjudici que es pugui anunciar la de cada producte o article en concret.

5. En el supòsit que les ofertes en rebaixes no afectin la totalitat dels productes comercialitzats, els rebaixats han de ser degudament identificats i diferenciats de la resta.

6. En tot cas, les reduccions dels preus s'han de consignar fent figurar de forma clara el preu habitual i el reduït o el percentatge de descompte.

7. No podran ser objecte de rebaixes productes deteriorats, amb desperfectes, que presentin qualsevol falta amb relació al mateix producte original posat a la venda, o obsolets. No es podran posar a la venda en rebaixes les unitats de producte adquirides amb aquesta finalitat.

Article 36. Vendes en liquidació

1. S'entén per venda en liquidació la venda de caràcter excepcional i de finalitat extintiva de determinades existències, en els termes que s'estableixen en la normativa estatal bàsica.

2. Les vendes en liquidació han de complir els requisits següents:

- a) En el supòsit que una empresa sigui titular de diversos establiments comercials de la mateixa activitat, el cessament total o parcial de l'activitat de comerç ha de ser de tots. El tancament total o parcial d'un sol punt de venda no té la consideració de cessament total o parcial, sinó de canvi de local.
- b) La liquidació per la realització d'obres d'importància només és possible quan aquestes requereixin el tancament del local.
- c) La liquidació en els supòsits de força major només és possible quan obstaculitzi el desenvolupament normal del negoci per un període continuat com a mínim d'un mes.
- d) La liquidació dels productes s'ha d'efectuar en el mateix local o locals afectats on es venia habitualment, excepte en els casos de tancament imminent del local i en els de força major.
- e) Els anuncis de venda en liquidació n'han d'indicar la causa i la data d'inici i de finalització.

- f) En el supòsit de cessament parcial s'han d'indicar els productes objecte de liquidació.
 - g) En tot cas, s'ha de comunicar a l'òrgan competent en matèria de comerç aquest tipus de venda de caràcter excepcional.
3. La durada màxima de la liquidació és d'un any.

Article 37. Vendes de saldos

1. Es considera venda de saldos la de productes el valor de mercat dels quals aparegui manifestament disminuït a causa del deteriorament, el desperfecte, el desús o l'obsolescència d'aquests, sense que un producte tengui aquesta consideració pel sol fet de ser un excedent de producció o de temporada.

2. Aquesta modalitat de venda ha de complir les determinacions següents:

- a) Els articles objecte de venda han de ser degudament identificats i separats de la resta de les promocions.
- b) Al lloc de venda ha de figurar la denominació de saldos o restes i s'hi ha de fer constar la data d'inici i de finalització. En cas de ser permanents, s'hi ha de fer constar aquesta circumstància.
- c) S'ha de prestar atenció especial que els suggeriments de l'existència d'avantatges econòmics per al consumidor es corresponguin amb la realitat dels productes que en siguin objecte.
- d) Si s'ofereixen com a saldos articles defectuosos o deteriorats, hi ha de constar expressament aquesta circumstància, de manera que siguin susceptibles de ser identificats pel consumidor.

3. A l'exterior dels establiments dedicats principalment a la venda de saldos amb caràcter habitual i permanent, s'hi ha d'assenyalar clarament aquesta circumstància.

4. Els establiments dedicats de manera exclusiva a la venda de saldos poden oferir articles aliens i articles adquirits específicament amb la finalitat de ser venuts com a saldos o restes.

Article 38. Venda d'excedents de producció o de temporada

1. La venda d'articles excedents de producció o de temporada que no tinguin la condició de saldos, es pot anunciar i es pot efectuar sota les denominacions comercials, o establiment de restes de fàbrica, tant a establiments dedicats principalment *outlet factory* a aquest tipus de venda com a seccions d'un establiment clarament separades i diferenciades de la resta d'articles de l'establiment.

2. Únicament els establiments dedicats principalment a aquest tipus de venda poden utilitzar les denominacions comercials *oulet, factory* o establiment de restes de fàbrica.

3. No es podran vendre productes expressament fabricats per ser distribuïts en aquest tipus d'establiments.

4. Els preus de venda dels articles excedents de producció o de temporada que estiguin a la venda en aquest tipus d'establiments hauran de ser inferiors al preu de venda dels circuits convencionals.

CAPÍTOL III VENDES ESPECIALS

Article 39. Venda automàtica

1. La venda automàtica és la forma de distribució detallista en la qual es posa a disposició del consumidor un producte o servei perquè aquest l'adquireixi mitjançant l'acció de qualsevol tipus de mecanisme i després de pagar-ne l'import.

2. Els diferents models de màquines per a la venda automàtica han de complir la normativa tècnica que hi sigui d'aplicació.

3. A totes les màquines de venda ha de figurar amb claredat:

- a) La informació referida al producte i al comerciant que l'ofereix: el tipus de producte ofert, el preu, la identitat de l'oferent i una adreça i telèfon on s'atenguin les reclamacions.
- b) La informació relativa a la màquina que expèn el producte: el tipus de monedes que admet, les instruccions per obtenir el producte desitjat i l'acreditació del compliment de la normativa tècnica aplicable.

4. Totes les màquines de venda han de permetre la recuperació automàtica de l'import introduït en el cas de no facilitar l'article sol·licitat.

5. En el cas que les màquines de venda estiguin instal·lades en un local destinat al desenvolupament d'una empresa o activitat privada, els titulars de l'empresa o activitat han de respondre solidàriament amb els titulars de les màquines davant el comprador del compliment de les obligacions derivades de la venda automàtica.

6. Es prohibeix la venda automàtica de begudes alcohòliques a persones menors de devuit anys. Les màquines de venda han d'incorporar els mecanismes tècnics adequats per impedir-los l'accés.

Article 40. Venda a distància

1. Es considera venda a distància la realitzada sense la presència física simultània del comprador i del venedor, sempre que la seva oferta i l'acceptació es facin de manera exclusiva a través d'una tècnica qualsevol de comunicació a distància i dins un sistema de contractació a distància organitzat pel venedor.

2. Les vendes a distància s'han de regir per aquesta llei i per la legislació estatal que hi sigui aplicable, en particular per la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç al detall.

Article 41. Concepte de comerç electrònic

1. A l'efecte d'aquesta llei, el comerç electrònic consisteix en la compra i venda de productes a través d'Internet com a mitjà principal d'un comerç per realitzar les seves transaccions.

2. Quan la venda es dugui a terme a través de mitjans electrònics, s'ha d'aplicar preferentment la normativa específica sobre serveis de la societat d'informació i comerç electrònic.

Article 42. Tipus de comerç electrònic

Es distingeixen dos tipus de comerç electrònic:

- a) El comerç virtual amb establiment físic, que es refereix al que exerceix un comerç amb establiment físic i que complementa i potencia les seves vendes tradicionals donant un servei extra.
- b) El comerç virtual sense establiment físic, que fa referència als fabricants o productors que venen els seus productes directament o als comerços electrònics que venen productes que els proporciona un tercer, ja sigui el fabricant o un proveïdor.

Article 43. Venda a domicili

1. S'entén per venda a domicili la duita a terme professionalment mitjançant la visita del venedor o dels seus empleats o agents al domicili dels possibles compradors, als llocs d'oci o treball i similars.

2. Les vendes a domicili s'han de regir, a més de fer-ho per aquesta llei i per les disposicions reglamentàries, per la normativa vigent en matèria de protecció dels consumidors i usuaris.

CAPÍTOL IV VENDA AMBULANT

Article 44. Venda ambulante o no sedentària. Concepte

1. Es considera venda ambulante o no sedentària la realitzada fora d'un establiment comercial permanent, de manera habitual, ocasional, periòdica o continuada, en els perímetres o llocs degudament autoritzats, a instal·lacions comercials desmuntables o transportables, incloent-hi els camions botiga.

2. En tot cas, aquest tipus de venda únicament es pot dur a terme a mercats fixos, periòdics o ocasionals així com a llocs instal·lats a la via pública.

3. Les activitats de venda ambulante o no sedentària no perden la seva condició pel fet que es duguin a terme sobre sòl de propietat o titularitat privada.

Article 45. Modalitats de venda ambulante

L'exercici de la venda ambulante o no sedentària es pot dur a terme en alguna de les modalitats següents:

- a) Venda a mercats ocasionals.
- b) Venda a mercats periòdics.
- c) Venda a la via pública.
- d) Venda a camions botiga.

Article 46. Tipus de producte objecte de venda

1. Tots els productes poden ser objecte de venda no sedentària sempre que compleixin la normativa en matèria de protecció de la salut pública, de seguretat alimentària i de seguretat dels consumidors, excepte que ho prohibeixi expressament la normativa vigent.

2. Els ajuntaments han de vetllar pel compliment del que s'estableix en el punt anterior i poden limitar els tipus de productes objecte de venda en cada cas.

Article 47. Règim jurídic

Són d'aplicació a aquesta modalitat de venda les prescripcions d'aquesta llei, les de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç al detall, sens perjudici de la normativa en matèria de defensa de consumidors i usuaris, i de protecció de la salut pública i la seguretat alimentària.

Article 48. Autoritzacions

1. La venda ambulant només es pot exercir amb l'autorització prèvia dels ajuntaments, els quals n'han d'establir el procediment de concessió, que ha de respectar el règim de concurrència competitiva i ha de garantir la transparència, la imparcialitat i la publicitat adequades del procés de concessió.

2. El procediment per atorgar l'autorització municipal s'ha de dur a terme amb criteris clars, senzills, objectius, que s'han de donar a conèixer amb antelació. En tot cas, l'autorització de l'ajuntament ha de determinar la durada i la localització per exercir l'activitat.

3. El comerciant ha de sol·licitar una autorització municipal per cada emplaçament concret i per cada modalitat de venda ambulant o no sedentària que vulgui exercir.

4. Les parades de venda no es poden situar als accessos a edificis d'ús públic, davant d'establiments comercials i industrials de tal manera que impedeixin o dificultin l'accés o la visibilitat dels aparadors, ni a llocs que dificultin l'accés i la circulació.

Article 49. Durada

1. L'autorització municipal ha de tenir durada limitada, per causa de la disponibilitat de sòl públic habilitat. Per a l'exercici de la venda ambulant o no sedentària a mercats periòdics la durada de l'autorització no pot ser superior a un any.

2. Excepcionalment, l'autorització pot ser superior a aquest termini en cas d'inversions, en els supòsits establerts per cada ajuntament. En tot cas, la durada de l'autorització no pot ser superior a set anys.

3. La vigència de l'autorització municipal per als mercats ocasionals i per a la venda en circumstàncies especials s'ha de limitar a la durada de l'esdeveniment específic.

Article 50. Renovació

1. La renovació de l'autorització no és automàtica, sinó que s'ha de sol·licitar a instància de part.

2. Les administracions competents han d'informar les persones titulars d'una autorització vigent de l'inici del procediment per a les noves concessions d'autorització.

3. Els canvis en els elements fonamentals de l'autorització han de ser motivats.

Article 51. Transmissió

1. L'autorització no és transmissible.

2. Excepcionalment, es podrà transmetre, amb la comunicació prèvia a l'ajuntament competent, únicament en cas de defunció o impossibilitat sobrevinguda al titular de dur a terme l'activitat:

a) En favor del cònjuge o parella de fet, dels ascendents i descendents en primer grau.

b) En favor dels treballadors per compte del titular de l'autorització municipal que acreditin una antiguitat mínima d'un any.

3. El substitut ha de continuar l'activitat de venda ambulants durant la resta del període de vigència de l'autorització, i sens perjudici de la necessitat de complir els requisits per a l'exercici de la venda ambulants i la resta d'obligacions que se'n puguin derivar.

Article 52. Revocació

Les autoritzacions poden ser revocades pels ajuntaments en cas d'incompliment de la normativa de comerç i de les normes sectorials. Aquesta revocació ha de ser motivada.

Article 53. Inspecció i sanció

La inspecció i la sanció de les infraccions en matèria de venda ambulants són competència de cada ajuntament, sens perjudici de les competències que la legislació vigent pugui atribuir a les distintes administracions públiques en matèria d'inspecció i exercici de la potestat sancionadora en matèria de defensa de consumidors i usuaris, i de protecció de la salut pública i la seguretat alimentària.

Article 54. Ordenances municipals

Les ordenances municipals que regulen la venda ambulants o no sedentària han d'especificar, en tot cas:

- a) La zona d'emplaçament per a l'exercici de la venda ambulants o no sedentària.
- b) Els dies i els horaris en què es pot exercir l'activitat.
- c) El tipus de productes autoritzats.
- d) Les condicions de les parades de venda i dels seus productes.
- e) El nombre màxim d'autoritzacions que es poden concedir.
- f) La durada de l'autorització.
- g) El procediment i els criteris per atorgar les autoritzacions.
- h) Els criteris excepcionals a considerar amb ocasió de la celebració de festes i esdeveniments públics.
- i) El règim d'inspecció, infracció i sanció.

TÍTOL IV FUNCIÓ INSPECTORA I RÈGIM SANCIONADOR

CAPÍTOL I INSPECCIÓ

Article 55. Òrgans competents

Correspon al Govern de les Illes Balears, a través de la conselleria competent en matèria de comerç, l'exercici de la funció inspectora per tal de garantir el compliment d'aquesta llei, sens perjudici dels convenis de col·laboració que es puguin subscriure amb els consells insulars i amb els ajuntaments, per tal de coadjuvar en la gestió de l'ordenació de l'activitat comercial, i de les competències que corresponguin a d'altres administracions públiques.

Article 56. Personal de la inspecció

1. El personal funcionari adscrit a l'òrgan competent en matèria de comerç degudament acreditat ha de dur a terme la inspecció, la vigilància i el control de la matèria objecte d'aquesta llei i té la condició d'agent de l'autoritat i pot sol·licitar la cooperació de les forces i els cossos de seguretat de l'Estat i de la policia local.

La constatació de fets que facin i que formalitzin en el document d'inspecció corresponent té valor probatori.

2. El personal de la inspecció degudament acreditat té l'obligació d'exhibir aquesta acreditació quan exerceixi les seves funcions.

3. El personal de la inspecció de comerç ha d'actuar amb independència, sens perjudici de la vinculació orgànica i funcional a l'autoritat administrativa. Té l'obligació de complir el deure de secret professional.

4. A l'efecte de comprovar les dades o completar les actuacions d'inspecció, el personal d'inspecció pot accedir d'ofici a les bases de dades interoperables de la mateixa administració o d'altres administracions públiques.

Article 57. Procediment d'inspecció

1. En l'exercici de les seves funcions, el personal inspector pot visitar tot tipus d'establiments que tinguin relació directa o indirecta amb la investigació que dugui a terme. Pot també requerir la col·laboració de qualsevol persona física o jurídica que, de forma directa o indirecta, pugui tenir alguna relació amb l'objecte de la inspecció, així com sol·licitar els documents mercantils, comptables o de qualsevol altre tipus que consideri rellevants per a la investigació.

2. Quan, per la naturalesa de les diligències i per millorar-ne la realització, es requereixen la documentació i les compareixences a les quals es fa referència en el punt anterior, es pot fer durant la visita inspectora o per qualsevol mitjà acceptat en dret a l'empresa inspeccionada, als locals relacionats amb l'activitat i a les dependències dels mateixos òrgans de control.

3. També es poden dur a terme investigacions de mercat, destinades a l'obtenció d'informació que permeti conèixer i fer estudis del mercat en el sector comercial, amb la finalitat de ser inclosos en les actuacions de vigilància i control.

Article 58. Contingut de les actes d'inspecció

1. Si durant la seva actuació el personal inspector detecta l'existència d'indisidís d'infracció de la normativa comercial, n'ha d'estendre acta, en la qual s'han de fer constar, com a mínim, les dades següents:

- a) La identitat de la persona física o jurídica titular de l'establiment o l'activitat objecte d'inspecció, incloent-hi la identificació fiscal; com també de la persona que atén la inspecció, amb indicació de la qualitat en què actuen.
- b) La identificació de l'inspector o la inspectora que actua.
- c) El lloc, la data i l'hora de l'actuació inspectora.
- d) Els fets apreciats, les circumstàncies que hi concorren o que siguin d'interès i les al·legacions que vulguin formular els que atenen la inspecció.
- e) Les diligències practicades, si n'hi ha, com poden ser: control de documents, proves practicades, verificacions, així com les requisitòries de documentació o compareixença, que han d'indicar els terminis o les dates per dur-les a terme. Per efectuar aquestes diligències, els òrgans de control poden sol·licitar

l'assistència de tècnics especialistes, que han d'actuar conjuntament amb el personal inspector.

- f) La signatura del personal inspector actuant així com de la persona o les persones compareixents, si s'escau, a les quals se'ls ha d'advertir prèviament del dret que les assisteix de fer constar en acta les manifestacions que desitgin formular, relacionades amb el contingut d'aquesta.

2. La negativa a signar del compareixent no invalida l'acta. Si aquesta es produeix, se li ha de comunicar que pot signar-la a l'únic efecte de recepció del document, fet que s'hi ha de fer constar.

3. El compareixent obtindrà de la inspecció una còpia dels documents que es redactin durant la seva actuació, excepte quan tinguin caràcter merament estadístic o informatiu.

4. Si, en el curs de la informació reservada o una vegada iniciat el procediment, l'òrgan competent o l'instructor o la instructora, si s'escau, consideren que hi ha identitat de subjecte, de fet i de fonament entre la presumpta infracció administrativa i una possible infracció penal, han de traslladar les actuacions al Ministeri Fiscal, amb suspensió de les actuacions administratives.

5. Si el personal inspector durant les actuacions que du a terme detecta situacions o fets constitutius d'irregularitats de caràcter formal, pot requerir, mitjançant una acta d'inspecció, que les situacions o els fets es corregeixin bé immediatament o bé dins el termini que es concedeixi a l'efecte.

Una vegada transcorregut el termini concedit sense que s'hagi fet la correcció, se seguirà la tramitació administrativa corresponent.

6. Els inspectors han de documentar la resta d'actuacions mitjançant informes, diligències i comunicacions.

CAPÍTOL II

INFRACCIONS ADMINISTRATIVES

Article 59. Infraccions

1. Sens perjudici de les responsabilitats d'altra índole que se'n puguin derivar, constitueixen infraccions administratives en matèria de comerç interior les accions o omissions tipificades en aquesta llei.

2. Les infraccions es classifiquen en lleus, greus i molt greus.

Article 60. Responsabilitat

La responsabilitat administrativa per les infraccions tipificades en aquesta llei correspon a la persona física o jurídica que faci les accions o omissions que s'hi tipifiquen. Es presumeix que les han fet els titulars de l'empresa o de l'activitat comercial de què es tracti.

Article 61. Infraccions lleus

Es consideren infraccions lleus les següents:

1. La no-exhibició de la necessària autorització, homologació o comunicació en la forma legal o reglamentària establerta quan aquesta sigui preceptiva.

2. L'incompliment de l'obligació d'informar el públic sobre els dies i les hores d'obertura i de tancament dels establiments comercials, o no fer-ho en un lloc visible de l'establiment.
3. L'incompliment dels horaris comercials quan no constitueixi falta greu o molt greu.
4. L'incompliment del que disposa la Llei 7/1996 amb relació a les ofertes de venda conjunta.
5. Ometre, en els anuncis de subhastes, els requisits establerts en la Llei 7/1996.
6. El retard en la devolució de les fiances constituïdes pels licitadors no adjudicataris de les vendes en subhasta.
7. No exhibir les dates de les rebaixes als establiments comercials en un lloc visible al públic.
8. ¹³No consignar els preus, segons el que estableix l'article 26 d'aquesta llei.
9. No complir els requisits, les obligacions i la resta de normes imperatives o prohibitives contingudes en aquesta llei, en els termes que s'hi estableixen i en la normativa reglamentària de desplegament, quan l'incompliment de la norma no constitueixi una infracció greu o molt greu.

Article 62. Infraccions greus

Es consideren infraccions greus les següents:

1. La negativa o la resistència a subministrar dades o a facilitar la informació requerida per les autoritats o els seus agents i els funcionaris de l'administració en l'exercici de les seves funcions de comprovació, i el subministrament d'informació inexacta o incompleta.
2. Exigir preus superiors a aquells que haguessin estat objecte de fixació administrativa.
3. Obrir l'establiment comercial un nombre d'hores setmanals superior al que estableix la normativa vigent.
4. Fer vendes amb pèrdues, segons el que estableix la Llei 7/1996.
5. L'incompliment de la prohibició que descriu l'article 5.2 d'aquesta llei.
6. L'exposició i la venda de vehicles usats fora d'establiments comercials sense autorització.
7. La falta de veracitat en els anuncis de pràctiques promocionals qualificant indegudament les vendes o ofertes corresponents.
8. No fer figurar en cada un dels articles objecte d'una venda promocional el preu habitual i el reduït o el percentatge de descompte, quan sigui preceptiu.
9. No acompanyar l'anunci d'una venda promocional de tota la informació prevista en l'article 30 d'aquesta llei.
10. Simultaniejar vendes promocionals sense complir les previsions que estableix aquesta llei.
11. Utilitzar les activitats de promoció de vendes condicionades a l'existència d'una reducció percentual mínima o màxima.
12. Limitar el nombre d'unitats de producte o productes promocionats que pugui adquirir cada comprador o aplicar preus majors o descomptes menors a mesura que major sigui la quantitat adquirida.

¹³ Apartat modificat per la Llei 17/2016, de 16 de desembre, esmentada en la nota 1.

13. Establir criteris discriminatoris de preferència entre els compradors, quan l'oferta dels articles promocionats no sigui suficient per satisfer tota la demanda.
14. Incomplir l'obligació de delimitar clarament i anunciar visiblement els articles promocionats de la resta d'articles i promocions que puguin concórrer a l'establiment.
15. Incomplir el que estableix l'article 33 d'aquesta llei sobre la disposició d'existències en les vendes en promoció.
16. Vendre com a productes en promoció articles deteriorats o d'una qualitat inferior que els mateixos productes que hagin de ser objecte de futura oferta ordinària a preu normal.
17. Anunciar o realitzar operacions de venda en liquidació amb incompliment dels requisits establerts sobre això.
18. L'afectació dels objectes oferts a les vendes amb obsequi, en rebaixa o en liquidació, per alguna causa que en redueixi el valor del mercat.
19. Incomplir l'article 34 d'aquesta llei amb relació a les vendes amb obsequi.
20. Fer oferta d'articles que no estiguin disposats a l'establiment per a la venda al seu preu habitual amb un mes d'antelació a la data de l'inici de la venda en rebaixes.
21. Fer oferta com a rebaixats d'articles defectuosos o adquirits expressament amb aquesta finalitat.
22. No identificar i diferenciar els articles rebaixats de la resta, en el supòsit que les ofertes en rebaixes no afectin la totalitat dels productes comercialitzats.
23. No fer figurar de forma clara el preu habitual i el reduït o el percentatge de descompte en la venda en rebaixes.
24. Vendre articles o productes sota la denominació de saldos quan aquests no s'ajustin al que estableix aquesta llei.
25. No indicar clarament que es tracta d'un establiment dedicat principalment a la venda de saldos, segons el que estableix l'article 37 anterior.
26. No separar ni diferenciar clarament la venda d'articles excedents de producció o de temporada que no tenguin la condició de saldos de la resta d'articles de l'establiment.
27. Utilitzar les denominacions comercials, o establiment de restes de fàbrica, quan no es tracti d'un *outlet factory* establiment dedicat principalment a la venda d'excedents de producció o de temporada.
28. Anunciar vendes com si fossin de fabricant o majorista, amb incompliment del que estableix sobre això l'article 35 de la Llei 7/1996.
29. Fer vendes a distància incomplint les condicions i limitacions que per a aquestes vendes estableix la Llei 7/1996.
30. L'oferta d'operacions en cadena o piràmide, prohibida per la Llei 7/1996.
31. L'incompliment dels terminis de garantia i serveis postvenda, com també de la custòdia dels articles.
32. La venda automàtica de begudes alcohòliques a menors de devuit anys.
33. La reincidència en infraccions lleus segons el que disposa l'article 67 de la Llei 7/1996.
34. L'incompliment del requeriment sobre el cessament de l'activitat infractora.
35. Exercir la venda ambulants sense la preceptiva autorització o que no s'hi ajusti.

36. No disposar de l'autorització autonòmica per a la instal·lació de gran establiment comercial, quan aquesta sigui preceptiva.¹⁴
37. Obrir l'establiment comercial en diumenge o dia festiu no autoritzat per a la realització d'activitats comercials.¹⁵

Article 63. Infraccions molt greus¹⁶

Es consideren infraccions molt greus les següents:

1. La negativa o la resistència a subministrar dades o facilitar la informació requerida per les autoritats o els seus agents en l'exercici de les seves funcions d'inspecció, quan s'efectuï acompanyada de violència física o verbal o de qualsevol altra forma de pressió.
2. Les que, havent-se qualificat com a greus, hagin suposat una facturació superior a 300.000 euros.
3. La reincidència en infraccions greus segons el que disposa l'article 67 de la Llei 7/1996.

Article 64. Prescripció de les infraccions

Les infraccions regulades en aquesta llei prescriuen: als tres anys, les qualificades de molt greus; als dos anys, les qualificades de greus; i als sis mesos, les qualificades de lleus.

CAPÍTOL III SANCIONS

Article 65. Tipologia de les sancions

1. Les infraccions assenyalades en aquesta llei han de donar lloc a la imposició de les sancions següents:
 - a) Admonició.
 - b) Multa.
 - c) Tancament de l'establiment o suspensió de l'activitat comercial, per un termini màxim d'un any.
2. La comissió de les infraccions molt greus i greus duu implícita la prohibició d'obtenir subvencions i altres ajudes provinents de l'òrgan competent en matèria de comerç durant un termini màxim de dos anys.

Article 66. Sancions

Les sancions aplicables per a les infraccions són les següents:

- a) Les infraccions lleus s'han de sancionar amb admonició o multa de 150 euros fins a 1.500 euros.
- b) Les infraccions greus s'han de sancionar amb una multa de 1.501 euros fins a 30.000 euros.
- c) Les infraccions molt greus s'han de sancionar amb una multa de 30.001 euros fins a 300.000 euros, i en el supòsit que hagin significat un greu risc per a la

¹⁴ Apartat afegit per la Llei 17/2016, de 16 de desembre, esmentada en la nota 1.

¹⁵ Ídem nota anterior.

¹⁶ Article modificat per la Llei 17/2016, de 16 de desembre, esmentada en la nota 1.

salut, un greu perjudici econòmic o hagin generat una àmplia alarma social, han de suposar, a més a més, el tancament de l'establiment o la suspensió de l'activitat comercial per un termini màxim d'un any.

Article 67. Graduació de les sancions

1. Les sancions s'han de graduar sobretot en funció de la transcendència social de la infracció, la situació de predomini de l'infractor en el mercat, la naturalesa dels perjudicis causats, el volum de la facturació a la qual afecta, el grau de voluntarietat o d'intencionalitat de l'infractor, la quantia del benefici obtingut, la capacitat econòmica de l'infractor i el termini de temps durant el qual s'hagi comès la infracció.

2. Quan el benefici que resulti d'una infracció sigui superior a la sanció que pertocui, aquesta es pot incrementar en la quantia equivalent al benefici obtingut.

3. El pagament voluntari de la sanció resultant de la comissió de qualsevol de les infraccions imposades suposarà el següent:

- a) El pagament voluntari que es faci efectiu abans de la proposta de resolució de la sanció imposada determinarà una reducció del 50% de l'import fixat en la resolució d'inici del procediment, i s'ha de pagar en el termini de quinze dies comptadors des de l'endemà de la notificació de la resolució d'inici.
- b) El pagament voluntari que es faci efectiu abans de la resolució que posi fi al procediment sancionador determinarà una reducció del 25% de l'import fixat en el procediment, i s'ha de pagar en el termini de deu dies comptadors des de l'endemà de la notificació de la proposta de resolució.

Article 68. Òrgans competents

Els òrgans competents per resoldre el procediment sancionador i imposar les sancions, com també per adoptar les mesures cautelars pertinents, són:

- a) El director o la directora general que tenguin atribuïdes les competències en matèria de comerç, en les infraccions lleus.
- b) El conseller o la consellera competent en matèria de comerç, en les infraccions greus i en tot tipus de mesures cautelars.
- c) El Govern de les Illes Balears, per als supòsits de les infraccions molt greus i de tancament temporal de l'empresa o de l'establiment infractor.

Article 69. Mesures cautelars

1. L'autoritat competent per a la incoació del procediment sancionador pot acordar, en qualsevol moment del procediment, mitjançant una resolució motivada, l'adopció de les mesures cautelars adients, sempre que hi concorrin circumstàncies greus que afectin la seguretat de les persones o dels béns, que suposin un perjudici greu o manifest de difícil reparació, o que sigui necessari per assegurar l'eficàcia de la resolució que, si pertoca, hi pot recaure.

2. Entre aquestes mesures cautelars es troben les següents:

- a) La immobilització o el decomís de les mercaderies pel que fa a les infraccions relacionades amb els objectes oferts.
- b) La paralització de les obres o la clausura o el tancament dels establiments o les instal·lacions que no tinguin les autoritzacions preceptives corresponents.
- c) La suspensió temporal de l'activitat comercial quan no es compleixin els requisits per al seu exercici.

3. Aquestes mesures cautelars, que no tenen el caràcter de sanció, es poden mantenir durant el temps necessari per a la rectificació dels defectes existents i com a màxim fins a la resolució del procediment.

4. Quan es produeixi la infracció prevista en l'article 63.2 d'aquesta llei, l'òrgan competent per a la incoació de l'expedient sancionador pot acordar el tancament de l'establiment, en el cas que aquest sigui obert al públic, com a mesura cautelar que garanteixi l'eficàcia del que disposa aquesta llei respecte de la necessitat d'obtenir autorització autonòmica prèvia de gran establiment comercial, sense que sigui necessària l'audiència prèvia de la persona interessada.

Article 70. Prescripció de les sancions

Les sancions prescriuen: als tres anys, les qualificades de molt greus; als dos anys, les qualificades de greus; i als sis mesos, les qualificades de lleus. Aquests terminis s'han de comptar a partir de la fermesa de la resolució sancionadora.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Disposició addicional primera. Ordenació territorial de determinats equipaments comercials

Els consells insulars, mitjançant les previsions adients en el pla territorial insular respectiu o a través de l'elaboració i l'aprovació específica d'un pla director sectorial, han d'establir l'ordenació i les mesures de foment del sector comercial per aconseguir un desenvolupament harmoniós i coherent de l'ocupació i la utilització del sòl destinat a l'exercici d'activitats comercials.

Disposició addicional segona. Venda de begudes alcohòliques a establiments comercials

1. Es prohibeix la venda de begudes alcohòliques a persones menors de devuit anys a establiments comercials. Aquesta prohibició s'ha de fer constar de forma visible als establiments comercials que incloguin begudes alcohòliques en la seva oferta. Correspon als ajuntaments la regulació, mitjançant ordenança, d'aquesta prohibició, que ha d'incloure la inspecció i la sanció de les infraccions.

2. Els ajuntaments, en l'àmbit del seu terme municipal i mitjançant ordenança, poden acordar, per raons d'ordre públic, imposar la prohibició de la venda de begudes alcohòliques entre les 24.00 hores i les 08.00 hores de l'endemà als establiments comercials que incloguin en la seva oferta aquest tipus de begudes, amb independència del règim d'obertura que els sigui d'aplicació. En aquest cas, l'ordenança ha d'establir la regulació de la inspecció i la sanció de les infraccions en aquesta matèria.

Disposició addicional tercera. Exempció de permís d'instal·lació a determinats establiments comercials

Derogada¹⁷

¹⁷ Disposició derogada pel DL 2/2015, de 24 de juliol, esmentat en la nota 1.

Disposició addicional quarta. Explotacions agràries amb comercialització complementària

1. Excepcionalment, queden subjectes a l'ordenació comercial que regula aquesta llei les empreses instal·lades a sòl rústic que acreditin que es dediquen principalment al cultiu i la comercialització de flors, plantes i arbres de tot tipus i, complementàriament, a la comercialització dels materials, productes i accessoris destinats al seu manteniment, sempre que en entrar en vigor aquesta llei estiguin inscrites en el registre d'explotació agrària de les Illes Balears corresponent, creat pel Decret 53/2006, de 16 de juny, pel qual es regula el Registre General d'Explotacions Agràries de les Illes Balears.

2. La superfície dedicada a la comercialització complementària dels materials, productes i accessoris que s'assenyalen en l'apartat anterior, excepte substrats i contenidors, no pot suposar més d'un 10% del total de la superfície dedicada al cultiu i la comercialització de flors, plantes i arbres de tot tipus, amb un límit no superior a 700 m² a l'illa de Mallorca, a 400 m² a les illes de Menorca i d'Eivissa i a 300 m² a l'illa de Formentera.

Disposició addicional cinquena. Normativa específica

El que disposa aquesta llei s'entén sens perjudici del que estableixen la legislació en defensa dels consumidors i usuaris; la sectorial corresponent, en relació amb la dispensa o la venda de determinats productes o mercaderies i la prestació de determinats serveis; i la legislació en matèria d'activitats.

Disposició addicional sisena. Simplificació administrativa

A tots els procediments afectats per aquesta llei s'han d'aplicar els principis de simplificació administrativa prevists en el Decret 6/2013, de 8 de febrer, de mesures de simplificació documental dels procediments administratius.

Disposició addicional setena. Pla de desenvolupament i dinamització de l'activitat comercial

El Govern i l'Administració de la comunitat autònoma de les Illes Balears han d'elaborar un pla de desenvolupament i dinamització de l'activitat comercial i han de preveure les dotacions necessàries per al seu desplegament.

Disposició addicional vuitena. Foment de les associacions empresarials de comerç més representatives¹⁸

Les administracions públiques de les Illes Balears amb competències en matèria de comerç poden promoure el foment de les organitzacions sindicals i empresarials amb suficient representativitat per negociar el conveni laboral del sector comerç.

Disposició addicional novena. Catàleg de comerços emblemàtics

Els ajuntaments establiran un catàleg de comerços emblemàtics on es determinarà el seu caràcter extraordinari i singular.

¹⁸ Disposició modificada per la Llei 17/2016, de 16 de desembre, esmentada en la nota 1.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Disposició transitòria primera. Comissió Interinsular Assessora de Comerç

En el termini d'un mes des de l'entrada en vigor d'aquesta llei, les organitzacions, les institucions i els òrgans representats en la Comissió Interinsular Assessora de Comerç han de proposar els seus representants al conseller o la consellera competent en matèria de comerç.

Disposició transitòria segona. Diumenges i altres festius d'obertura comercial autoritzada per a 2015

El nombre de diumenges i altres festius que els comerços poden romandre oberts al públic l'any 2015 és de quinze.

Disposició transitòria tercera. Venda ambulat o no sedentària

1. Els ajuntaments de les Illes Balears disposen d'un termini màxim d'un any a partir de l'entrada en vigor d'aquesta llei per regular o adaptar les seves ordenances de venda ambulat a les disposicions contingudes en aquesta llei. Mentrestant, els ajuntaments que no disposin d'ordenança pròpia s'han de regir per les disposicions establertes en aquesta llei.

2. Les autoritzacions concedides abans de l'entrada en vigor d'aquesta llei conserven la validesa durant el període de vigència corresponent.

Disposició transitòria quarta¹⁹

1. Mentre no es desenvolupi reglamentàriament el procediment de concessió de les autoritzacions regulades a l'article 13, la sol·licitud iniciadora del procediment ha d'anar acompanyada, sense perjudici del que disposa l'article 14, de la documentació següent:

- a) Projecte tècnic d'activitat, juntament amb una memòria descriptiva referida a les característiques de l'establiment, la seva ubicació i la distribució de la superfície útil comercial, que ha d'anar acompanyat de plànols generals i de la documentació exigible per a l'autorització de l'activitat d'acord amb la Llei 7/2013, de 26 de novembre, de règim jurídic d'instal·lació, accés i exercici d'activitats a les Illes Balears.
- b) Informe de l'ajuntament competent en què s'acrediti que l'establiment projectat s'ubicarà en una parcel·la amb la classificació de sòl urbà d'acord amb el planejament urbanístic municipal, com també la condició de solar.
- c) Document acreditatiu de l'abonament de l'import de la taxa corresponent.
- d) Qualsevol altra que s'estableixi legalment o reglamentàriament.

2. La instrucció del procediment ha d'incloure, almenys, els tràmits següents:

- a) Informe favorable de l'ajuntament competent sobre la instal·lació i les obres de l'establiment. Aquest informe tindrà el contingut i la consideració de títol habilitant de la instal·lació i de les obres a l'efecte de la Llei 7/2013, de 26 de novembre, de règim jurídic d'instal·lació, accés i exercici d'activitats a les Illes Balears, ja esmentada.

¹⁹ Disposició afegida per la Llei 12/2017, de 29 de desembre, esmentada en la nota 1.

- b) Informe favorable de l'ajuntament competent sobre la incidència del projecte en les infraestructures i els serveis públics d'àmbit municipal.
- c) Informe favorable del consell insular competent sobre la incidència del projecte en les infraestructures i els serveis públics de caràcter supramunicipals.

El procediment romandrà suspens fins la recepció de l'informe a què fa referència la lletra a) anterior.

Els informes a què es refereixen les lletres b) i c) anteriors poden condicionar el seu caràcter favorable a l'adopció de mesures compensadores de les externalitats negatives que generi la implantació o l'ampliació d'un gran establiment comercial.

3. Posa fi al procediment la resolució motivada que dicti el conseller competent en matèria de comerç. Una vegada notificada la resolució, l'ajuntament competent lliurarà a la persona interessada el cartell informatiu previst a les obres en la normativa urbanística.

4. En cas que s'hagin superat els terminis màxims per iniciar i finalitzar les obres de construcció de l'establiment, la caducitat del títol habilitant es determinarà per l'ajuntament competent seguint els tràmits prevists en la normativa urbanística d'aplicació. La caducitat declarada per l'ajuntament determinarà, mitjançant resolució motivada del conseller competent en matèria de comerç, la caducitat de la llicència comercial.

5. Una vegada realitzada l'obra i la instal·lació, per a l'obertura de l'establiment es procedirà d'acord amb la Llei 7/2013, de 26 de novembre, de règim jurídic d'instal·lació, accés i exercici d'activitats a les Illes Balears, ja esmentada.

6. En els termes que es determinin reglamentàriament, es podran autoritzar ampliacions de la superfície útil d'exposició i venda dels grans establiments comercials, sempre que no suposin, en cap cas, augment de la superfície edificada.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Disposició derogatòria única. Normes que es deroguen

1. Queden derogades totes les disposicions d'igual o d'inferior rang que s'oposin, contradiguin o siguin incompatibles amb el que disposa aquesta llei.

2. En particular, queden derogades la Llei 11/2001, de 15 de juny, d'ordenació de l'activitat comercial a les Illes Balears, i l'Ordre de la consellera de Comerç, Indústria i Energia de 10 de maig de 2010, per la qual es regulen l'adscripció, la composició i el règim de funcionament del Consell Assessor de Comerç de les Illes Balears.

DISPOSICIONS FINALS

Disposició final primera. Desplegament

1. El Govern de les Illes Balears pot dictar les disposicions reglamentàries necessàries per aplicar i desplegar aquesta llei.

2. Es faculta el Govern de les Illes Balears perquè, mitjançant un decret, actualitzi periòdicament la quantia de les sancions econòmiques contingudes en aquesta llei. L'augment mai no pot ser superior a la taxa de variació interanual que experimenti l'índex de preus al consum.

Disposició final segona. Entrada en vigor

Aquesta llei entra en vigor l'endemà d'haver-se publicat en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears*.

ANNEX

Contingut del certificat de l'ajuntament

_____, secretari o secretària de l'Ajuntament de _____.

A petició de l'empresa i a l'efecte d'acreditar que el projecte presentat davant aquest ajuntament de l'activitat comercial a dur a terme s'ajusta a la normativa urbanística i als seus instruments de desplegament,

CERTIFIC:

1. Expedient

Sol·licitant:

Representant:

Data de sol·licitud:

Superfície construïble o edificada:

Activitat comercial pretesa:

2. Ubicació de l'immoble, finca o solar

Adreça:

Número:

Referència cadastral:

3. Planejament general

Planejament general vigent:

Data d'aprovació definitiva:

Data de publicació de les normes urbanístiques en el BOIB:

4. Planejament incorporat d'aplicació i estat de l'execució

Tipologia del planejament incorporat d'aplicació i estat de l'execució (s'especifica la totalitat de les tipologies de què es tracti: pla parcial, pla especial, estudi de detall; projecte d'urbanització, projecte de dotació de serveis, projecte de compensació i/o projecte de reparcel·lació):

Data d'aprovació definitiva del planejament incorporat de cadascuna de les tipologies:

Data de publicació en el BOIB de cadascuna de les tipologies:

5. Classificació del sòl

L'immoble, la finca o el solar està ubicat en un terreny que té la classificació de sòl urbà i la condició de solar definides a la legislació urbanística vigent?

SÍ/NO

6. Qualificació del sòl

(Cal especificar la qualificació i la zonificació d'aplicació.)

7. Compliment dels paràmetres urbanístics d'aplicació

SÍ/NO

8. Règim d'usos permesos

SÍ/NO

9. Modificacions del planejament, si s'escau

Planejament que es modifica:

Determinacions de les modificacions d'aplicació a l'immoble, la finca o el solar esmentat:

10. Contaminació acústica

Acreditació de complir la Llei 1/2007, de 16 de març, contra la contaminació acústica de les Illes Balears, i el seu reglament de desplegament (cal especificar si es tracta d'una àrea acústica o d'una zona acústica especial):

11. Patrimoni històric

Acreditació de complir la Llei 12/1998, de 21 de desembre, del patrimoni històric de les Illes Balears, i la seva normativa de desplegament (cal especificar si es tracta d'un bé d'interès cultural o d'un immoble catalogat o si està situat dins un entorn de protecció):

12. Mobilitat de persones i vehicles

Acreditació que l'establiment projectat no incideix negativament en la xarxa viària ni en la resta d'infraestructures públiques, i que la dotació de places d'aparcament s'ajusta als paràmetres de la normativa municipal vigent.

13. Conclusió

L'activitat comercial projectada s'ajusta a les determinacions de l'instrument municipal de planejament general i als seus instruments de desplegament i de gestió urbanística, normes municipals de contaminació acústica, de mobilitat de persones i vehicles, així com a la resta de normes de competència municipal?

SÍ/NO

I, perquè consti, expedesc aquest certificat a l'efecte del que disposa l'article 14.4.a) de la Llei de comerç de les Illes Balears, amb el vistiplau de _____
_____, ____ d _____ de 20

(signatura)

Vist i plau